

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Ihnáta a soudců JUDr. Renaty Prausové a JUDr. Jaroslavy Miketové rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 4. prosince 2015 o odvoláních 1) obžalované V. S., nar. XXX, 2) poškozeného P. R., nar. XXX, a 3) poškozených J. P., nar. XXX, E. P., nar. XXX, T. P., nar. XXX, aj. P., nar. XXX, proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 17.9.2015 č.j. 3 T 18/2015-1041 *takto*:

1)

Z podnětu odvolání poškozeného P. R. se podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr.ř. v napadeném rozsudku z r u š u j e výrok o náhradě škody ohledně tohoto poškozeného a za podmínek § 259 odst. 3 tr.ř. se n o v ě rozhoduje že:

Podle § 228 odst. 1 tr.ř. je obžalovaná V. S. povinna zaplatit P. R., nar. XXX, bytem XXX

a) nemajetkovou újmu v penězích

- za vytrpěnou bolest ve výši 153.959,- Kč,

- za ztížení společenského uplatnění ve výši 691.452,- Kč,

b) majetkovou škodu ve výši 9.466,- Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr.ř. se poškozený P. R. se zbytkem svého nároku na peněžitou náhradu újmy odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

2)

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek n e z m ě n ě n .

3)

Odvolání obžalované V. S. a odvolání poškozených J. P., E. P., T. P. a J. P. se podle § 256 tr.ř. z a m í t a j í .

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Bruntále v hlavním líčení dne 17.9.2015 ve věci sp.zn. 3 T 18/2015 uznal obžalovanou V. S. vinnou jednak přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1,3 tr.zákoníku, jednak přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 tr.zákoníku, jednak přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr.zákoníku a za to ji odsoudil podle § 143 odst. 3 a § 43 odst. 1 tr.zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 roků a 6 měsíců nepodmíněně a podle § 56 odst. 3 tr.zákoníku obžalovanou pro výkon trestu zařadil do věznice s dozorem. Současně podle § 73 odst. 1,3 tr.zákoníku obžalované uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 let a dále podle § 228 odst. 1 tr.ř. zavázal obžalovanou zaplatit peněžitou náhradu újmy poškozeným P. R. za bolest ve výši 153.959,- Kč, za ztížení společenského uplatnění 691.452,- Kč a za vynaložené náklady 7.000,- Kč, VZP ČR ve výši 16.167,- Kč a 4.240,- Kč a Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra ČR ve výši 35.896,- Kč a Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví ve výši 1.591.299,- Kč. Podle § 229 odst. 1 tr.ř. poškozené F. H., J. P., E. P., T. P., J. P. a R. Š. a Českou podnikatelskou pojišťovnu odkázal s nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních a podle § 229 odst. 2 tr.ř. poškozeného P. R. odkázal se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti rozsudku včas a řádně podali odvolání obžalovaná V. S., poškození P. R., J. P., E. P., T. P. a J. P..

Obžalovaná V. S. ve svém odvolání uvedla, že napadá výrok o trestu, který považuje za nepřiměřeně přísný, a to s ohledem na skutečnost, že nebyla dosud soudně trestána, má čistou evidenční kartu řidiče, k věci se zcela doznala, svého jednání upřímně

lituje, přičemž se nachází v těžké životní situaci, se kterou se dodnes nevyrovнала. Také uvedla, že řízení pod vlivem omamných látek nebylo důsledkem zneužívání omamných látek za účelem osobního uspokojení, ale protože si tak řešila těžkou životní situaci. Proto navrhuje, aby jí byl uložen mírnější trest ve formě podmíněného trestu odnětí svobody.

Poškozený P. R. ve svém odvolání uvedl, že napadá výrok, kterým byl odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť okresní soud nesprávně nerozhodl o nárocích, které byly dostatečně prokázány. Poukazuje na skutečnost, že cestovní výdaje, doplatky za léky i poplatek za hlášení pojistné události dostatečně, řádně a včas doložil listinnými důkazy, a proto není zřejmé, proč okresní soud o těchto nárocích nerozhodl. Stejný názor má i ohledně nepřiznání nároku za ztrátu na výdělků po dobu pracovní neschopnosti a nepřiznání ztráty na výdělků po skončení pracovní neschopnosti, neboť i tyto nároky byly včas a řádně doloženy listinnými důkazy, které jsou založené ve spise. Proto navrhuje, aby krajský soud zrušil výrok, kterým byl odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních a rozhodl, že obviněná V. S. je povinna nahradit poškozenému P. R. způsobenou škodu v souhrnné výši 196.259,- Kč.

Poškození J. P., E. P., T. P. a J. P. podali společné odvolání proti výroku, kterým byli odkázáni s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, ve kterém uvedli, že jejich nárok na náhradu nemajetkové újmy dostatečně vyplývá z příbuzenského poměru k nezletilé A. P., jež zemřela při dopravní nehodě, a proto je snad každému pochopitelná bolest, která vznikla smrtí nezletilé A. P.. K soudu se nedostavili, neboť si nechťeli traumatizující událost znovu oživovat, přičemž dle jejich názoru nárok vyplývá z ustanovení občanského zákoníku. Jsou přesvědčeni, že o jejich nároku na náhradu nemajetkové újmy může rozhodnout soud v trestním řízení, aniž by musel podrobně zkoumat další okolnosti.

Z podnětu všech odvolání Krajský soud v Ostravě jako odvolací soud přezkoumal výroky, které byly těmito odvoláními napadeny, a dospěl k závěru, že jen odvolání poškozeného P. R. je částečně důvodné, zatímco odvolání obžalované V. S. a poškozených J. P., E. P., T. P. a J. P. nejsou důvodná.

Odvolání obžalované V. S. krajský soud projednal v její nepřítomnosti, neboť obžalovaná se k veřejnému zasedání nedostavila a její omluva doložená lékařskou zprávou, že je ve 35. týdnu těhotenství a těhotenství probíhá jako rizikové a je ve špatném psychickém stavu a navštěvuje psychiatra, považuje za nedostatečné, neboť podle lékařské zprávy by pouze bylo vhodné, aby nebyla vystavena dalšímu stresu, avšak nedoporučuje se neúčast, případně nezakazuje účast obžalované na jednání soudu. Za této situace krajský soud dospěl k závěru, že zdravotní stav obžalované nebránil její přítomnosti ve veřejném zasedání. Jelikož odvolání podala pouze proti výroku o trestu, nemohla být z důvodu své neúčasti ve veřejném zasedání nikterak zkrácena na svých právech, protože žádné dokazování nebylo krajským soudem prováděno.

Přezkoumáním řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, krajský soud nezjistil žádné vady, které by měly vliv na výrok o vině, výrok o trestu nebo výrok o náhradě škody.

Ačkoliv výrok o vině nebyl odvoláními napaden, krajský soud ověřil, zda skutková zjištění jsou správná a zákonná a odůvodněná a nezjistil žádnou vadu, která by měla vliv na napadené výroky rozsudku.

Přezkoumáním výroku o trestu krajský soud zjistil, že obžalované V. S. byl podle hledisek § 38 a § 39 tr.zákoníku uložen ještě mírný trest v rámci trestní sazby § 148 odst. 3 tr.zákoníku, která umožňuje uložení trestu odnětí svobody na 2 léta až 8 let. Okresní soud sice správně přihlédl k dosavadní bezúhonnosti obžalované, na druhé straně nedostatečně vyhodnotil následky, které trestná činnost obžalované měla. Bylo nepochybně prokázáno, že kromě smrti nezletilé A. P. došlo i k trvalým následkům na zdraví nejméně u dalších dvou osob a k další těžké újmě na zdraví jiné osoby, přičemž svého jednání se dopustila pod vlivem omamných a psychotropních látek ve vysoké koncentraci v krvi. Okolnosti dopravní nehody a její následky měly vést okresní soud k ukládání trestu již v horní polovině trestní sazby, neboť trest uložený v dolní polovině trestní sazby dostatečně nevystihuje škodlivost jednání obžalované pro společnost. Uložený trest tak v žádném případě nelze označit za nepřiměřeně přísný ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr.ř., naopak v případě odvolání státního zástupce v neprospěch obžalované bylo možno tento trest zvýšit. Tvrzení obžalované uvedené v odvolání okresní soud jednak dostatečně vzal do úvahy, jednak nejsou pro výměru trestu podstatná.

Přezkoumáním výroku, kterým byl poškozený P. R. odkázán se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, krajský soud zjistil, že okresní soud pochybil, když poškozenému nepřiznal nárok na náhradu škody, která vznikla v souvislosti s léčením poškozeného. Poškozený předložil kopie dokladů, kterými bylo prokázáno, že cestoval v době léčení za lékaři, platil léky, jakož i úkony lékaře, které souvisely se zraněními, jež utrpěl při dopravní nehodě. Za této důkazní situace krajský soud považuje tyto hotové výdaje za prokázané, a proto částečně zrušil rozsudek ve výroku o náhradě škody ohledně tohoto poškozeného a sám poškozenému navíc přiznal náhradu majetkové škody zvýšenou oproti rozsudku okresního soudu o 2.466,- Kč. Poškozenému tak celkově přiznal náhradu majetkové škody ve výši 9.466,- Kč a z rozsudku okresního soudu převzal nárok na náhradu škody za nemajetkovou újmu v penězích, za bolestné ve výši 153.959,- Kč a za ztížení společenského uplatnění ve výši 691.452,- Kč. Shodně jako okresní soud však krajský soud nerozhodl o nároku za ztrátu na výděleku během pracovní neschopnosti i po skončení pracovní neschopnosti, neboť vzhledem k tomu, že k dopravní nehodě a újmě na zdraví poškozeného došlo v době trvání zkušební doby, vyžaduje si prokázání nároku ztráty na výděleku další dokazování, které by přesáhlo potřeby trestního řízení, a proto byl se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Přezkoumáním výroku, kterým byli poškození J. P., E. P., T. P. a J. P. odkázáni s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, krajský soud nezjistil žádnou vadu, neboť nový občanský zákoník na rozdíl od předcházející právní úpravy jenom s existencí příbuzenského poměru nespojuje nárok na odškodnění nemajetkové újmy v penězích. Nyní se odškodňují duševní útrapy příbuzných podle jejich utrpení, které je nutno zjišťovat řádným dokazováním. Vzhledem k tomu, že okresní ani krajský soud neměli možnost poškozené vyslechnout, případně je upozornit na povinnost předložit důkazy svědčící ve prospěch jejich tvrzení, krajský soud považuje závěr okresního soudu, že rozsah jejich utrpení nebyl v trestním řízení řádně prokázán za správný a zákonný, a proto odvolání těchto poškozených považuje za nedůvodné.

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Ostravě částečně vyhověl odvolání poškozeného P. R. a naopak nevyhověl odvoláním obžalované V. S. a poškozených J. P., E. P., T. P. a J. P., a proto jejich odvolání podle § 256 tr.ř. zamítl jako nedůvodná.

P o u č e n í :

- I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.
- II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Ostravě dne 4.12.2015

JUDr. Milan Ihnát , v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení :
Marie Bočková